

LBRIS

We know
books

ALEXANDRA DANIELA TUDURA

CANDY

//bestseller

Chişinău

2023

Maybelle sau Candy?

Intriga

Ziua Z

23:45

Spania – Costa del Sol – Marbella

Aveam ochii pierduți în balta de sânge, care se prelingea pe podeaua off-white a clubului de noapte. Eram întinsă pe spate, cu capul prăbușit pe partea stângă și cu viața pe sfârșite. Se spune că, înainte să plecăm pe lumea cealaltă, ne trece toată viața prin fața ochilor. În cazul meu, nu era așa; aveam în minte numai momentele pe care le regretam. Mă gândeam continuu la situații în care aș fi putut proceda altfel, la momentele pe care nu am apucat să le trăiesc...

Atmosfera sfâșietoare din sufletul meu - îmi făcea privirea să se încetezeze și ochii să mi se închidă încet. Am avut mereu impresia că am o anumită doză de control asupra a ceea ce mi se întâmplă, nu mă credeam chiar stăpâna lumii mele, însă speram măcar să o pot influența prin deciziile luate în fiecare zi. În fond și la urma urmelor, toți ajungem în același loc: sub o grămadă apăsătoare de pământ. Simțeam în colțul ochiului cum mi se scurgea o lacrimă și puteam să-mi imaginez acea picătură curată, fiind acaparată total de culoarea intensă a sângelui, în momentul în care s-a prăbușit în acesta. Se scurgea elegant lacrima, o simțeam cum dansează în colțul ochiului și tremură fioros înainte să cadă pe podea. Mi-am spus mereu că sunt mai mult decât cred și-am încercat să-mi demonstrez, din nou și din nou, până la epuizare; la un

moment dat, am încetat să mai visez, deoarece mi se părea un timp pierdut inutil și mi-am rupt din suflet speranța, aruncând-o violent pe podea. Știam că nu are cum să fie mai bine în viitor. Zâmbeam ironic.

Îmi vedeam mâna stângă cum stă căzută pe podea și cum culoarea aceea de un vișiniu intens din jurul capului meu ajunsese deja să se îmbibe în materialul din care era confecționată bluza mea, fiind mânjită de inima frântă ce-o strânsesem cu putere, înainte să cad. Nu mai era nimeni acolo cu mine, în încăperea prea întunecată și sinistă, nu-mai o multitudine de cioburi mă înconjurau și mă priveau atent, mai mici și mai mari, care au rezultat în urma impactului părții laterale ale capului meu, atunci când m-am prăbușit pe măsuța din sticlă. *Să le ia dracu de tocuri!* Dacă nu le aveam, poate mă echilibram mai bine. Cum spuneam: sânge și lacrimi, dor și regrete. Nu puteam să nu mă gândesc la tine, *mi amor*¹... Atunci când te vezi față în față cu moartea, te temi să nu-î dezamăgești pe cei care te iubesc; îți imaginezi cum plâng la aflarea veștii, cum cad pe un scaun și nu se mai pot ridica; le vezi privirea pierdută și inima căzându-le la picioare, Tu... mi-ai fost *la toda puta mi vida*². Chiar dacă nu am reușit să-ți arăt mereu ce-am simțit, mă bazam pe premisa că tu deja știi. *Știi, nu?* Și în ultimele mele clipe, chipul tău era unul dintre lucrurile ce-mi sfârtecau mintea. Zâmbetul cu care mă strigai: „*Candy! Candy!*”... Îmi contractam ochii foarte tare, din pricina lacrimilor care se prelingeau în sânge. Nu știu ce-o să fie cu tine după plecarea mea; te văd venind la sicriul meu, cuprinzându-i marginea cu mâinile și strângând tare, cum îți

¹Iubirea mea

²Toată viața mea afurisită

înăbuși lacrimile, ca să nu te dai de gol că m-ai iubit prea mult.

Imaginea începea să mi se întunece și ochii să mi se închidă, oricât de mult mă forțam să rămân în viață. Oare a meritat totul? Minciunile, trădarea, goana disperată după o răzbunare sângeroasă, pentru care știam că nu voi fi pregătită niciodată? Cine sunt? Unde sunt? Printre culorile confuze și obiectele deformate, nu mai puteam să deslușesc nimic din ceea ce mă înconjura. Era un vișiniu aprins care inunda acum totul. Candy sau Maybelle... Maybelle sau Candy? Oricum nu m-aș fi numit, știu c-aș fi mers până la capătul lumii pentru ceea ce-am iubit, că mi-aș fi ținut ori-când promisiunile și-aș fi luptat... să-mi regăsesc liniștea.

Aș fi căutat fericirea în loc...

Maybelle sau Candy?

Maybelle și Candy.

Para siempre³

³Pentru totdeauna

Capitolul 1

Cu două luni înainte

12:45

*SUA – California – Comitatul
Los Angeles – Santa Monica*

Alergam spre acel corp răvășit, din care viața se scurgea cu fiecare secundă care trecea. Simțeam o durere cumplită în tot corpul, eram debusolată și nu reușeam să conștientizez nimic din ceea ce tocmai s-a întâmplat. M-am prăbușit în genunchi, simțind cum corpul începe să mi se clatine, într-o parte și în cealaltă. Priveam acel peisaj, îngrozită. Mi se așternea, pur și simplu, în suflet, inimă și ființă - o groază, pe care nu o poți înțelege decât atunci când o trăiești. Trupul bărbatului de pe podea avea ochii ațintiți spre mine și mă ruga, parcă, din priviri, să fac ceva să-i salvez viața. Mi-am mutat ochii, aproape ieșiți din orbite, către cerul înstelat din acea noapte și către lumina Lunii, care-mi fusese martoră în această tragedie. Mă surprinse viața acolo, în acel punct, îngenunchiată și incapabilă de a controla ceea ce se petrece în jurul meu. Dacă există vreun destin prescris, care ne aduce intenționat într-un anumit punct din viață, atunci îmi doresc să se ducă dracului și să mă lase să mi-o croiesc după propriile alegeri. Cu siguranță ceea ce tocmai se întâmplase, nu mi-aș fi dorit niciodată pentru parcursul meu.

Mi-a trebuit toată puterea din corp, minte și inimă, ca să reușesc să urc un picior, apoi celălalt și în final - să stau dreaptă, pe propriile picioare, lângă acel trup, care își dăduse ultima

sufflare la câțiva centimetri de mine. Viața pare a fi un joc, un coplesitor pachet de sentimente pe care părem să le controlăm. Definim orice lucru din jur, definim normalitatea, binele și răul. Am ajuns în punctul în care această limită dintre ele nu mai există. Amalgamul de trăiri m-au făcut să analizez povestea fiecăruia și să realizez că, adesea, există un scop și că unele lucruri care par a fi, la prima vedere, negative, nu sunt în esență așa; valabil și viceversa. Am început să pășesc, ocolind trupul bărbatului și respiram adânc, încercând să mă adun cu firea. Am clipit de câteva ori și-am rămas acolo, singură, în întunericul din inima mea, singura rază de lumină, fiind o speranță deșartă, cum că scopul acestui eveniment nefericit avea să fie unul bun, în final.

— Maybelle!

O voce cunoscută mă făcuse să tresar și să ies din lumea pe care mi-am autoindus-o, din catastrofa psihică pe care tocmai o trăiam. M-am întors către acesta și i-am răspuns fără sonor.

— Ai reușit?

— Cu prețul vieții lui, aparent.

Matthew analizează toată scena, ia stația și le comunică celorlalți detectivi din departament să se apropie de locul cu pricina. Am rămas cu o expresie împietrită și nu puteam să-mi arăt resentimentele față de fapta pe care tocmai am comis-o. *Este posibil să ucizi și să nu simți milă pentru persoana pe care tocmai ai lăsat-o fără nicio suflare?*

— Ai făcut ce trebuia.

Cuvintele lui au trecut pe lângă sufletul meu - ca o adiere de vară, pe care nu o simt pe piele. *Am făcut ce trebuia? Trebuia să omor un om?* Mi-am întors capul în direcția opusă, în momentul în care întreaga echipă de detectivi și criminaliști

au ajuns la fața locului și-au început să se analizeze în detaliu. Mă pregăteam pentru momentul în care urma să declar cele întâmplate. Mi-am văzut pistolul abandonat pe beton și dărele de sânge care parcă erau pictate de cineva profesionist. Începu-se să apară negarea, tipică pentru un eveniment traumatizant prin care o persoană trece pentru prima dată. Sistemul nostru cognitiv reacționează diferit în momente de stres extrem, astfel, în unele cazuri, refuzăm să acceptăm cele întâmplate. Nu voiam să mă las pradă creierului meu și tainelor lui complicate și greu înțelese, trebuia să am stăpânire deplină și să înțeleg că *da, am făcut-o, am ucis un om!*

M-am apropiat de colegii mei, detectivii Biroului Federal de Investigații și-am privit pentru ultima dată chipul neînsoțit al bărbatului care zăcea în acea parcare din fața depozitului Dreams, imens și părăsit, aflat în Santa Monica, aproape de golf, la sud de Los Angeles. Aceștia au început să-mi ofere un suport de care nu aveam nevoie în acel moment. Le vedeam expresiile faciale, le vedeam buzele mișcându-se, înțelegeam că încearcă să mă aline prin cuvinte, însă eu nu reușeam să aud absolut nimic. Existam acolo, corpul meu făcea parte din acel peisaj morbid și neînțeles, stăteam în picioare în locul în care am luat pentru prima dată o viață. Vedeam totul ca și cum s-ar întâmpla în reluare, în jurul meu era o zarvă neconținută, se luau date, se făceau fotografii pentru evidență, detectivii și Trupele SWAT se plimbau de colo până colo, numai eu eram ca o statuie ce avea picioarele înrădăcinate în acel beton și nu se putea mișca nicăieri.

Cassie, o membră a Trupelor SWAT, a venit la mine și mi-a înapoiat pistolul, privindu-mă cu îndurerare. Am prins de un capăt al acestuia și l-am pus înapoi în suportul pentru armă din cadrul brâului. Într-un final, mi-am strâns pum-

nii și-am reușit să fac primul pas în afara acelei traume. Am pornit către ieșirea din parcare și-am început să respir tot mai ușor, parcă orice fel de sentiment mă părăsise complet. Am stat câteva minute sprijinită de propria mașină și nu aveam curajul necesar să mă urc în aceasta, deoarece eram conștientă de incapacitatea de a conduce un drum, fie el și scurt. Am deschis ușa larg și m-am așezat pe scaunul de la volan, cu picioarele și fața către exteriorul mașinii, respirând adânc și băgându-mi capul între mâini.

— Vrei să te duc eu acasă?

Am ridicat privirea către Matthew, care era la câteva locuri de parcare distanță și ridicase o mână în sus, ca să-l pot repera în întuneric.

— Sunt în regulă, mă descurc! I-am răspuns.

În ciuda afirmației mele, acesta a pășit către mine, distrugându-mi complet intimitatea de care aveam atât de multă nevoie în acel moment. S-a așezat în fața mea, lăsându-se într-un genunchi și privind-mă fix.

— Toți am avut această reacție prima dată. Mi-a șoptit el.

Îl zăream cu greu din pricina luminii sărăcăcioase și clipeam de mai multe ori, ca să-mi fac clar chipul lui pe retină. Era un bărbat înalt, brunet, tuns scurt, militarește și îmbrăcat în acea uniformă, pe care, dacă o porți, înseamnă că ești dispus să te pui în pericol, de bunăvoie.

— Nu mi-am putut imagina niciodată că mă voi simți așa. A râs.

— Se pare că și tu ai sentimente, la urma urmelor.

Am râs și eu.

Am deschis torpedoul mașinii și-am scos un pachet de țigări și-o brichetă. În scurt timp, fumul a început să încețoșeze și puținul contact vizual pe care-l aveam.

— Nu o să poți niciodată să previi inevitabilul, să știi. Îmi spuse el.

— Nu am încercat să-l previn, am încercat să-l ocolesc. I-am răspuns în șoaptă.

— De ce este acest caz atât de important pentru tine? Ce ai avut de câștigat în prinderea acestui bărbat?

— Nu pot să-ți spun. Am încheiat eu conversația, mutându-mi privirea către volanul mașinii.